tæt på en ting

FORMERING

PÅ min barndoms havregrynspakning — og gud ved, om den ikke er der endnu? — var der et billede af en dreng, der bar en havregrynspakke, hvorpå der var et billede af en dreng, der bar en havregrynspakke, hvorpå der var et billede af en dreng, der bar en havregrynspakke, hvorpå der v r ....

Man kunne blive helt svimmel af at tænke sig, hvor mange drenge med havregrynspakker, der kunne være inden i hinanden. Det var ligesom at kigge stjerner en augustaften, bare den modsatte vej, om man kan sige det sådan. Uendelighedssystemet på vej mod noget uendeligt stort eller noget uendeligt småt. Det hele reproduceret igen og igen uden ophør.

Vi kan ikke fatte det, selv om vi er vidne til det hver dag. Det ene døgn tager i det andet i en uendelig lang kæde. Vi vil aldrig komme til at kende hverken begyndelsen eller enden. Mennesker formerer sig som på havregrynspakken: Inden i mig ligger et lille æg, der kan blive til et menneske, hvori der ligger et lille æg, der kan blive til et menneske, hvori der ligger ....

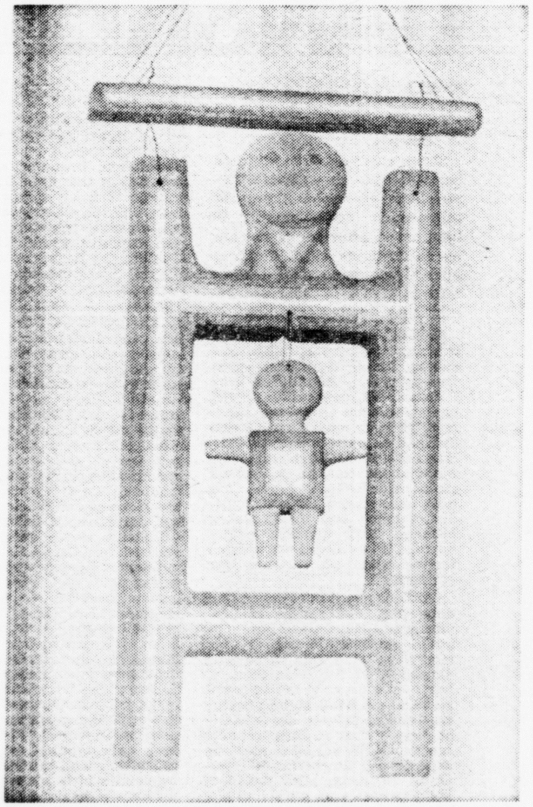
Man kan blive ved, til tankerne og alle ens hjerneceller trimler over kors inde i hovedet. Så må man holde op og nøjes med at acceptere, at sådan er det. Når man ikke kræver forklaring, kan man tumle med uendelighedsbegrebet som var det en bold eller billardkugle.

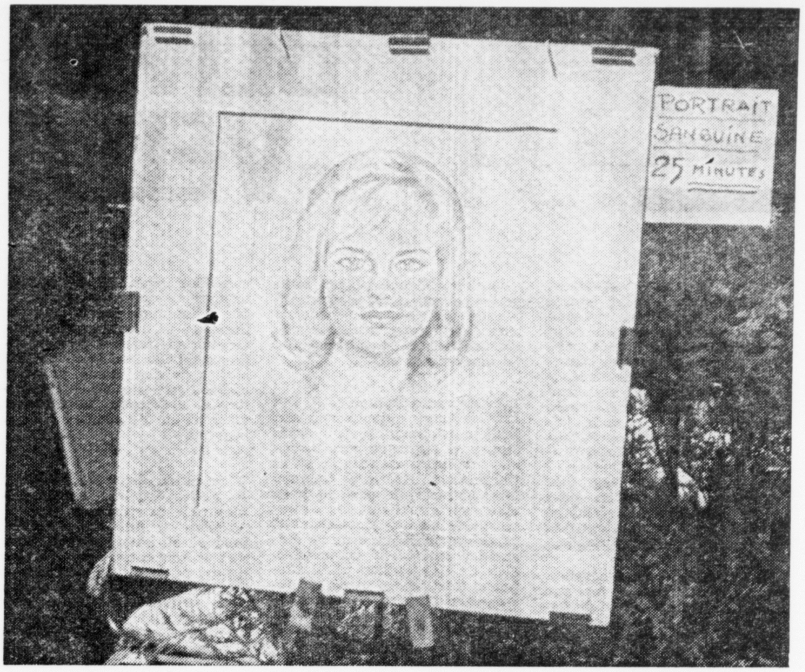
Matematikerne bruger det jo som hverdagsbegreb. Deres *infinitesimalregning* har sat uendeligheden om i tegn, der kan læses som bogstaver og forstås som et sprog. Takket være dette sprog har de udført beregninger, som ellers ville være umulige; deres regnesprog har kunnet beskrive verdensbilledet på en måde, som vore daglige sprog ville være for knappe til.

At kunstnerne også har ladet sig inspirere af uendelighedsbegrebet, er der talrige eksempler på. Gentagelsen har været mønster for musik, skrivende og bildende kunst. Det er legen med den kinesiske æske om igen. Inden i æsken ligger en mindre æske, hvori ligger en mindre æske, hvori ligger en mindre æske.

Temaet formerer sig, som mennesker formerer sig — som keramikeren Lizzie Schnakenburgs lille brændte relief har formeret sig. Selv om hun kun har taget de to yderste »æsker« med i sit lille mor-barn-billede, så er det dog i lige linje efterkommere af den russiske dukke, der omslutter en dukke, der omslutter en dukke, der omsl..

Ruth Nörthen

kontakt

FRA POP TIL PAP

Af HOLGER IISAGER

DEN amerikanske sociolog C. Wright Mills omtaler (i »The Power Elite«) en gruppe celebre personer, som kun er berømte fordi de fremstilles som sådan ved en pågående publicity. Han tænker bl.a. på popstjernerne.

Nu er de fleste danske aviser prisværdigt sobre på dette felt, og de ofrer ikke mange linjer på popfolkene, hvis interesser først og fremmest vartetages af uge- og billedbladene. Da stoffet om popperne sluges som østers af masser af teenagere, kan en kort analyse nok være berettiget.

Vi ved, at presse-interviews med malere følger et bestemt skema, at samtaler med skuespillere næsten altid drejer sig om de samme ting, at man spørger industrifyrster på én måde og statshusmænd på en anden. Der er ikke megen variation i menuen, men alle rekorder i smalsporethed slås dog af popstoffet. Her behandles læserne ganske enkelt som en sinkeklasse.

LIGESOM der var engang, hvor alle talte om at komme i himlen — det var før fjernsynet slog igennem — så taler nu alle popfolk om livet på toppen. Der må være god plads deroppe, for næsten alle dem vi læser om befinder sig der. Men at nå derop og holde stillingen kræver slid, får vi at vide. Tro ikke man kan klare den som Preben Mahrt ved at sovse hænder og hår ind i mirakelcreme og se god ud.

Det gælder om at slå sit navn fast, hører vi, og hele tiden demonstreres, at popfolk har et næsten religiøst forhold til reklamen, den store livgiver, den der skaber karrieren og sikrer engagementerne.

Det er ikke overraskende at læse, at karrieren ofte er begyndt ved en tilfældighed — det er vel indlysende for de fleste — det beklagelige er bare, at det er tilfældigt, hvem der bliver teenagernes idol og hvem der kun går derhjemme og drømmer om at blive det.

TILBUD spiller en hovedrolle i disse reportager. Der er tilbud til popstjernen fra Samsø og Nedersachsen, fra Beirut og Beldringe, og den unge »kunstner« kan ikke blive interviewet uden at omtale sine tilbud, sin karriere og sin top.

Ud fra den betragtning, at en hund der kan spille violin til enhver tid kan udkonkurrere en Heifetz og en Oistrakh, er popfolkenes mødre klar over, at jo yngre de håndplukkes, des bedre. Der er ingen aldersgrænse nedefter.

For nylig udtalte en popdreng til den trofast refererende journalist, at da han var ganske lille, var folk sympatisk indstillede næster ligegyldigt hvad han optrådte med. Det kan jo godt varme en mors øren at høre den slags.

POPVERDENEN har flere tabu'er end nogen anden. Poppigerne blotter sig kun for fotografen, men bortset fra den lille ekshibitionisme har de unge mennesker ingen laster eller skrøbeligheder, ingen flasker på bordet, ingen kedelige bandeord, intet kønsliv. Heller ingen tanker og meninger om noget som helst ud over karrieren. Men en masse følelser, først og fremmest for det publikum, som udgør deres eneste kærlighedsforhold.

Selvfølgelig betragter de mest enfoldige af deres tilbedere popfolkene som de helgener, vi gerne skulle tro de er. Deres hårtjavser, tøjstumper og snørebånd er kræs for disse fans på samme måde som splinter og knoglerester må have været det for middelalderens børn.

POPPERNES ydre beskrives i detaljer, deres indre går man nænsomt uden om. I de illustrerede blade kan vi få syn for, hvor naturligt de poserer, og hvor meget smilet betyder for dem. For dem er smilet, hvad vejrtrækningen er for os andre.

Men hvad får de unge entertainere tiden til at gå med, når de ikke elsker deres publikum, klamrer sig til toppen og oplever »eventyret som alle piger (og drenge) drømmer om?« Vi kan kun gætte, men de ymter lidt om sportsvogne, checkhæftet og hvad der ellers hører med til velklædthed i de kredse.

Naturligvis ytrer de sig aldrig på en sådan måde, at de kan mistænkes for intelligens, selvstændige meninger eller andet forurolligende. De er fanger i et bur skabt af banal publicity. Og alt det ævl, der øses op om disse unge sangere og musikanter, er altså hvad man har at tilbyde teenage-læserne. Her lades alt menneskeligt ude, popfolkene præsenteres som skabeloner udskåret i pap. Hvem er det mest synd for?